

Θλιμμένα πράγματα ἐκεντοῦσες στὴν ποδιά
 Γιὰ τὸν στερνὸ κι' αἰώνιο χωρισμὸ μας . . .
 Σὲ μιᾶς κλαψάρικης—ποῖς ξέρει—ἴτις κλαδιά
 Κεντοῦσες τὸν ἀπόκρυφο καημὸ μας.

✽

Κοντὰ μας καὶ ἡ μαννοῦλά Σου, ἡ γρηά, σκυφτή,
 Μαυροντυμένη, ἀμίλητη, στὴ θύρα
 Καθὼς χαμογελοῦσε, ἀξένοιαστη κι' αὐτή,
 Τοῦ χωρισμοῦ μας ἔμοιαζε τὴ Μοῖρα.

(1897)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Μέσ' στὰ γλυκὰ ματάκια Σου, μέσ' στὰ λευκὰ Σου κάλλη
 ἐξέγασα σιγὰ — σιγὰ κάθε ἀγάπη ἄλλη
 καὶ τώρα ποῦ Σ' ἀγάπησα τρελλαίνομαι ὁλοένα
 καὶ χάνομαι, καὶ σβύνομαι μικροῦλά Μου γιὰ Σένα.

✽

Ἄγ! Διάβασε 'στὰ μάτια μου, καὶ 'δὲς μέσ' 'στὴν ψυχὴ Μου,
 τὸ μυστικὸ Μου ἔρωτα, τὸν πόνο μου μικρὴ Μου
 καὶ γίνου ἐλπίδα ὁλόφωτη καὶ μιὰ στιγμή γιὰ μένα,
 ποῦ τυρανοῦμαι, ποῦ πονῶ, ποῦ χάνομαι γιὰ Σένα!

(1897)

* * *

— ΕΚΒΙΝΟΙ τοὺς ὁποίους ἐγάσαμεν, ἐὰν ἀληθῶς τοὺς ἀγαπῶμεν, δὲν εὐρίσκονται πλέον ὅπου ἦσαν πρὶν, ἀλλὰ παντοῦ ὅπου εὐρισκόμεθα.

— Ἢ ἐλπίς μελλούσης αἰωνιότητος εἰς ἄλλον κόσμον προέρχεται ἐκ τῆς ἀπελπισίας διότι δὲν εἴμεθα αἰώνιοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

— Οἱ πολιτικοὶ ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς καταθρέγοντας τὰς ὁδοὺς, τοὺς δυναμένους νὰ κάμουν λάσπην καὶ ὅταν ὑπάρχει ἥλιος, ἀλλ' ἀδυνατοῦντας νὰ κάμουν ἥλιον ὅταν ὑπάρχει λάσπη.

— Εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εἶς σοβαρὸς πολιτικὸς ἀνὴρ